

steel was 11 mm dik. Er was geen ring, de steel eindigde in een geschubde knol. Maar wat mij het meeste opviel, was, dat er van de hoedrand nog twee draden naar de steel gingen (overblijfsel van een cortina?). Ik dacht meteen aan het artikel van de hr. de Vries in Coolia 12-3-5 van april 1966 over Lepiota cortinarius. De uitvoerige beschrijving klopte precies voor zover het de macroscopische kenmerken betrof. Ik heb er een sporenfiguur van gemaakt en er foto's van laten maken. Maar, daar ik zelf niet fotografeer, kostte dat weer een paar dagen en het exemplaar, dat toch al niet erg fris was, was er niet op vooruit gegaan. Tot overmaat van ramp heb ik het uit mijn handen laten vallen; dat heeft het niet overleefd. Ik heb de sporen en de twee foto's toch maar naar de Heer Bas gestuurd in de hoop, dat hij er nog uit wijs kon worden. Hij antwoordde mij, dat het er alle schijn van heeft, dat het inderdaad Lepiota cortinarius was. Sporenmaten en de foto's klopten, uiteraard kon hij geen zekerheid geven aan de hand van deze luttele gegevens. We zullen er in 1968 terdege naar uitkijken.

De Honingzwam is in het Bos een zeer wispelturige gast. In 1966 vond ik slechts één ex. en in 1967 stonden er honderden. Op een grasveld vond ik een bundeltjes, waarvan ik een tekening hierbij voeg. De stelen zijn tot de halve hoogte vergroeid. Ze stonden geheel vrij, zodat er geen gebrek aan Lebensraum was. Een geval van fasciatie bij paddestoelen was mij nog niet bekend.

N.P.W. Balke.

OVER DE OECOLOGIE VAN VOLVARIELLA VOLVACEA

In Coolia 13 : 65, komt een citaat voor uit VAM mededelingen, juni 1967, over de Rijststro Volvaria, waarvan in het voorjaar vertegenwoordigers werden gevonden op hopen tot compost verwerkt stadsvuil bij het compostbedrijf te Arnhem, doch die het daar niet tot de volgroeide staat brachten.

Bedoelde Volvariella heb ik in de zomer van 1967 (juli, augustus en de eerste week van september) in volwassen toestand aangetroffen in gedempte kleiputten bij een steenfabriek te Arnhem. Deze voormalige kleiputten zijn op 1,5 km afstand gelegen van het Gemeentelijk compostbedrijf. Als vulling van de putten heeft men huis en straatvuil gebruikt, dat niet of minder geschikt wordt geacht voor compostverwerking. Dit vuilnis is op het compostbedrijf mechanisch gesorteerd en bestaat in hoofdzaak uit papier, plastic voorwerpen (allerlei bussen voor verpakking, speelgoed, zakken van folie), glasscherven, metaalresten, weefsels, matten, borstels enz.

Opmerkelijk is dat de Rijststro Champignon vooral daar groeide, waar de bodem bestond uit halfvergane resten van papier, weefsel en zakken van polyethyleen.

Het voorkomen was zelden solitair, maar meest in groepen van soms wel meer dan 20 stuks. Zo'n vrij compacte groep vertoonde dan alle stadia: van primordium tot zeer fraaie, volledig ontwikkelde exemplaren (bij stralende zon met artistieke breuken van de hoedtop).

De grootste, die ik gevonden heb, hadden een hoeddiameter van 14,5 cm en een steellengte (inclusief basis) van 15 cm. Ze toonden een voorliefde voor open plekken (onbegroeid of enkel getooid met zeer laag blijvende grassen). Op schaduwrijke plaatsen (onder hoge melde, zonnebloemen, zwarte nachtschade, opslag van tomaten enz.) werden ze niet aangetroffen.

Ongetwijfeld heeft de warme zomer meegewerkt aan deze volledige ontwikkeling in de vrije natuur. Vermeldenswaard is misschien, dat in hetzelfde gebied opslag van eerstejaars sinaasappelboompjes voorkwam.

Op diverse tijdstippen heb ik de temperatuur opgemeten en heb daarbij vastgesteld dat de mogiste exemplaren aanwezig waren bij een buitentemperatuur van 25° C en hoger. De bodemtemperatuur was steeds gemiddeld 6 a 7° C hoger. Bij een buitentemperatuur beneden 20° C constateerde ik een stilstand in de groei van de jongere ex. en spoedige verrotting van de oudere.

Maar het doorgaans mooie weer leverde genoeg fris uitziende ex. op om er ettelijke keren een bescheiden gerecht van te bereiden.

Over de herkomst kan men slechts veronderstellingen maken. Het lijkt mij evenwel niet onaannemelijk, dat de sporen meegekomen zijn met plantaardige vezels waaruit borstels, bezems of cocosmaten zijn vervaardigd, gezien ook het feit dat er altijd wel resten van deze artikelen in de onmiddellijke nabijheid waren of zelfs deel uitmaakten van het substraat.

Arnhem

E. Klaassen.

De Peperboleet, *Suillus piperatus* (Bull. ex Fr.) O. Kuntze

Op 18 sept. 1967 troffen wij dit kleine boleetje in groot aantal aan langs de Soerense weg bij Apeldoorn. Het aantal ex. was ong. 50. Dit is daarom zo merkwaardig, omdat wij deze paddestoel in Apeldoorn en omg. slechts enkele malen aantreffen en op onze tochten in Gelderland helemaal niet.

Een door de Heer Bas gecontroleerde vondst is van de Lange Kruisweg in Berg en Dal te Apeldoorn. Hij noemde de Peperboleet niet zeldzaam.

J.A.C. Veth en A.N. Koopmans